

Asztrófotós hírek

Szeptember 17-én kihirdették az idei Év Asztrófotósa Díjat a London melletti Greenwichben, és nagy örömmel értesültünk arról, hogy Papp András a Mi holdunk kategóriában első, a Bolygók, üstökösök, aszteroidák kategóriában a második helyezést érte el.

2012 óta nem múlik el úgy egyetlen év sem, hogy asztrófotósaink ne hoznának haza nemzetközi díjat. 2012-ben Fényes Lóránd szereplése, aki még akkor kezdő asztrófotósként a greenwichi nemzetközi megmérettetésen elsőként lett győztes, a rá vonatkozó newcomer, vagyis kezdő kategóriában, a rá következő évekre is meghatározta a magyarok nemzetközi sikereit. 2013-ban jómagam Robottávcső kategória-győztes, Éder Iván pedig Mély-ég harmadik helyezést ért el, tagadhatatlanul azon lelkesedésből adódóan, amit Fényes Lóránd előző évi eredménye jelentett. Tavaly sem szakadt meg a sorozat, bár az angol nemzetközi fotós megmérettetésen nem, de az osztrák ASA távcsőfejlesztő vállalat és a német Sterne und Weltraum magazin 15 ezer euró összdíjazású pályázatán szintén mélyég kategóriában született két magyar eredmény. Méghozzá nem is akármilyen, a győztes képet Éder Ivánnak és a második helyezett Fényes Lórándnak köszönhetjük. Majd eljött 2015 szeptembere, amikor ismét nagy várakozással követtük – néhányan előben is – a londoni díjátadó gálát, és nem hiába: Papp András két kategóriában is eredményes volt.

Örülünk, nem csodálkozunk. Az a tapasztalat, hogy ha a magyar asztrófotósok nyerne, nem véletlenül nyerne. Van azonban egy közös jellemző vonás azokban, akik eddig valamit elérték külföldi pályázaton. Rendkívül nagy elhivatottság van bennük, nem csak jó minőségben hozzák a szép fotókat, hanem képesek újítani saját észlelési területükön. Hogy mit lehet egy Hold-fotón újítani, nehéz elmondani, de talán aki több száz igazán minőségi felvett készített már kísérőnről, tudja, hol van az, amit még senki nem oldott meg, vagy

ábrázolt kellő minőségben. Papp András hasonlóképpen tett. A Holdunk teljes arca című fotóján tökéletesen és valóságosan, túlzásoktól mentesen ábrázolta együtt az első negyedben álló Hold terminátorának világos és sötét oldalát is, miközben a teljes holdkorongot megmutatja, úgy, ahogy azt még előtte senki. Az első pillanatban, kis felbontásban nem túl feltűnő kép valódi csoda. Rendkívüli részletessége, és az a lehetetnyi finomság, ahogy a hamuszürke fény megjelenik kísérőnk sötét oldalán, sőt, még részletek is láthatók benne, hangsúlyozom, éppen 50% megvilágítottság mellett, valóban különlegessé teszi a képet.

Épp így vált különlegessé Papp András kezében a Bolygók, üstökösök, aszteroidák kategóriában második helyezést elért Szaturnusz című fotó is. Itt meg kell külön jegezni, hogy a namíbiai nyersképek készítésében és az infrastruktúra leszállításában igen nagy szerepe volt Éder Ivánnak. Az ő segítségével nélkül ez a fotó nem jött volna létre. A képfeldolgozás viszont már egyedül Papp András munkája, melynek egyes lépései utánozhatatlanul bravúrosra sikerültek, olyanok, mint például a Dobson-távcső látómezőforgását utólag képkockánként korrigáló egyedi script.

Talán véletlen egybeesés, de Ladányi Tamásnak a greenwichi eredményektől függetlenül, de azzal egy időben asztrótájképes kiállítása nyílt Ausztráliában, Canberrában a CSIRO Discovery Centerben. A nagyszabású ünnepségen Dr. Gruber Attila nagykövet, és Dr. Malcolm Beazley, az Ausztrál Oktatási Nemzeti Múzeum igazgatója is jelen volt.

Mind a greenwichi, mind a canberrai esemény egyértelműen igazolja azt, hogy külföldi eredmények nem korlátozódnak egyetlen emberre. Talán éppen ez mutatja a leginkább, hogy Magyarországon sokrétű, közösségi és széles spektrumú csillagászati fotózás alakult ki, amelynek egyre több magas színvonalú művelője népszerűsíti a csillagászat értékeit szerte a világban.

Franciscs László